

Elisabeth Arnold (RV):

I efteråret 1995 afholdt Landssammenslutningen af Handelsskoleelever en konference her på Christiansborg om unge etniske flygtninges og indvandreres problemer med at få praktikpladser. Den klare melding fra konferencen var: Guldæggene samles ikke op. Og guldæggene er de unge indvandrere, som det danske arbejdsmarked tilsyneladende ikke er indstillet på at give plads på arbejdsmarkedet – heller ikke, selv om de er gode til dansk, har fine skolepapirer og ofte har den dobbeltkulturelle baggrund, som gør dem fornemt kvalificerede til mange job med internationale funktioner. De unge mennesker står simpelt hen bagest i køen, når det drejer sig om en plads på arbejdsmarkedet. Og hvordan mon det så ikke er for andre fremmede her i landet, der måske har ringere dansk kundskaber og mangler uddannelse? Arbejdsløshedsstatistikkerne taler deres tydelige sprog.

Jeg vil i den forbindelse sige til Venstres ordfører, som før sagde, at så længe man kan diskriminere på grundlag af statsborgerskab, kan vi i hvert fald ikke tale om de andre ting her, at det faktisk er både lovligt og muligt at diskriminere på grundlag af statsborgerskab og sige, at det er et krav for at få en stilling, at man er dansk statsborger. Det må arbejdsgiveren gerne sige. Men han må ikke sige noget andet til den danske statsborger, der hedder Ahmed eller Fatima, end han må sige til den danske statsborger, der hedder Hans eller Niels. Men dansk statsborgerskab må godt være en betingelse for at få et job. Det er ikke det, det her handler om.

Lovforslaget, som behandles her, løser ikke i sig selv problemet med at skaffe flere etniske grupper ind på arbejdsmarkedet. Det har flere andre ordførere også sagt, men de har bare ikke sagt, hvad der så skal gøres. Og det er det problem, vi står i: at vi ved, at vi ikke kan løse problemet ved hjælp af lovgivning alene. Vi har også brug for arbejdsmarkedets parter. Vi har brug for, at arbejdsmarkedets parter tager opgaven på sig og viser vilje til at gøre noget aktivt og effektivt for at bruge de talenter og den arbejdskraft, som de etniske grupper udgør.

Det er nævnt tidligere, at vi skal gennemføre ILO-konvention nr. 111, som Danmark ratificerede i 1960, og vi har i Danmark også ratificeret FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination. Som flere tidligere har nævnt, kan det godt gøres uden lovgivning, men det kan altså også gøres på den måde, vi gør det på her: ved at sige, at vi gennem lovgiv-

ning vil tilskynde til, at man ude i de fjerneste led i samfundet hos den enkelte arbejdsgiver også gør sig klart, at man over for det internationale samfund har en forpligtelse til at hævde de principper, som vi i fællesskab tilslutter os.

Det afgørende ved den slags forslag, som er nævnt her, er selvfølgelig at se, hvordan overtrædelser af forbudet håndhæves, hvordan overtrædelserne konstateres, hvordan sagerne rejses, hvordan de afgøres, og hvordan overtrædelse af bestemmelserne straffes.

Der står ikke i lovforslaget, hvor stor den godtgørelse skal være, som man kan idømmes, men man kunne forestille sig, at domstolene eller det fagretlige system, som får med disse sager at gøre, vil skele til en tilsvarende lovgivning, nemlig ligebehandlingslovgivningen, hvor godtgørelsen for kønsdiskrimination på arbejdsmarkedet er på op til 39 ugers løn og i skrappe tilfælde – f.eks. hvis folk på barselorlov er blevet fyret, fordi de er på orlov – på op til 78 ugers løn. Vi har lov til at regne med, at de, der får med loven at gøre, kender retspraksis i tilsvarende sager, hvor der på arbejdsmarkedet diskrimineres på grund af køn.

Men frem for alt håber vi, at arbejdsmarkedets parter vil tage den opgave, det er at få de etniske minoriteter ind på det danske arbejdsmarked, på sig. At få arbejde på en dansk arbejdsplads og komme ind i det danske hverdagsliv på den måde er uden sammenligning en af de bedste måder at blive integreret i det danske samfund på. Det har flere også nævnt, og vi håber, at arbejdsmarkedets parter vil engagere sig alvorligt og seriøst i dette arbejde.

Det Radikale Venstre kan støtte lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

Selv om det må forekomme som en overflødighed at sige det, så må jeg undskylde, at vores ordfører, fru Annette Just, ikke kan være her, men der er tilsyneladende stadig væk møde i Folketingets Europaudvalg.

Så jeg har fået den fornøjelse at skulle være ordfører på dette lovforslag og må starte med at sige, at jeg forstår godt, at Socialdemokratiet anlægger det debatniveau her i dag, at man helst vil tale om de overordnede ting og helst ikke vil gå ned i detaljerne.

Sagen er jo bare den, at hvis dette lovforslag bliver vedtaget, så bliver det jo detaljerne, det kommer til at dreje sig om, så bliver det ude på den enkelte arbejdsplads, problemerne kommer til at opstå, når man skal til at overholde disse paragraffer.